

ELSŐ FEJEZET

A páciens arcának jobb oldala egy állat harapása következtében súlyosan sérült, és körülbelül 11 centiméter hosszan leszákadott egészen a felsőajakig. A beteg a seb keletkezése után hozzávetőlegesen két nappal került hozzám, s én ekkor kezdtem kezelni. A szem nem sérült meg. A bőr viszonylag felszínesen sérült, a csontban nem keletkezett kár, de a pofaizom és a száj körüli izmok felszívódó varratokat igényeltek. A járomcsonti és arci ágak idegei sértetlenek, az arcizmok mozgatóreflexe intakt, bár a sebgyógyulás után is előfordulhat teljes érzéketlenség. A hegesedés feltűnő lesz, de az elszíneződés és a heg mélysége az idő múlásával csökkenni fog. A börtön személyzete általi, szájon át adható antibiotikumokkal történt gyors beavatkozásnak köszönhetően úgy tűnik, hogy megelőzhető volt a fertőzés, ami mindig jelentős kockázati tényező az állati harapásoknál. A sebről készítettem egy fotósorozatot a saját nyilvántartásomba. Hadd emlékeztessem Önöket, hogy az ilyen sérüléseket nem lehet kielégítő módon kezelni olyan létesítményben, mint a CPSE Hesketh. Az összes hasonló, jövőbeni esetet szükségszerű lenne a JMC baleseti osztályán kezelni.

(Dr. Jay Assandris, MHO-vezető, COG DoH,
Richard Prescott elnöknek adott beszámolója
B1116/87 [M. M. Fenix] fogolyról.
Archív feljegyzés Ms. J. Bestontól,
Prescott elnök titkárától: nem csatolandó)

A KRIPTA F. U. 12. TAVASZ

– Tudod, hogy mi a jó szó rád? – dünnyögte Reeve. – Megszállott.
– Negyven – morgott Marcus az orra alatt, miközben megint fogást váltott. – Negyvenegy, negyvenkettő...

Marcus a mennyezet egyik acél tartógerendáján húzódkodott. A csupasz födémgerenda végigfutott a földszint minden celláján, amit ugyan már rég be kellett volna burkolni, de a kormányzó, aki úgy öt-

ven évvel ezelőtt felügyelte az utolsó tessék-lássék felújítást, úgy döntött, hogy az őrizetesek nagyra fognak értékelni egy jó erős gerendát, amire akár fel is akaszthatják magukat. Bár Reeve a mosott ruhák szárítása használta. És arra is kiválóan alkalmas volt, hogy felakasszon rá egy lepedőt, lekerítve egy kis privát teret – bár ez gyakran csak arra volt jó, hogy arra ösztönözzön pár barmot, hogy megpróbálják megtudni, mit is csinál mögötte.

A smaszerek viszont már évek óta nem jöttek le, hogy megnézzék, mit csinálnak a rabok lámpaoltás után.

– Negyvennégy, negyvenöt...

A kutyák megint rákezdték. Reeve mostanra már teljesen megszokta a zajt, de úgy tűnt, Marcus, ahányszor csak meghallotta, mindig összerezett.

Ezúttal azonban alig zökkentette ki a ritmusból, s lassan mint ha a harci kedve is visszatért volna.

Nézte, ahogy húzódkodik, s arra gondolt, az, hogy Prescott beszélt vele, elég volt, hogy rávegye, olvassa el a lány leveleit. Azután jött a kutyatámadás, és... Visszatekintve, talán épp ez volt az, ami meggyőzte Marcust, hogy még mindig van miért harcolni. A barát-nője levelei, aztán, mikor az életéért küzdött, az adrenalinbomba, és végül a győzelem íze, ami arra emlékeztette, hogy mihez is ért a legjobban.

Ő katona. Célja a Sásók megölése. És valószínűleg pusztán kézzel is megtenné, csak tudna innen kiszabadulni! De addig is, míg kijut, nem lazál. Harcra készen, fitten tartja magát, és segít ásni az alagutat, mert azt tervezi, hogy kiszabadul innen, és annyi Sásót öl meg, amennyit csak tud.

Mielőtt azok végeznek vele.

Lassan Reeve számára is kezdett értelmet nyerni a dolog, de csak mert ennyi idő után néha már ő is úgy látta a világot, mint Marcus. Bár ez rajta kívül valószínűleg senkinek sem sikerült. És néha azt kívánta, bár ő se nyert volna bepillantást abba, ahogy Marcus Fenix gondolkodik.

Figyelte, ahogy edz. Ehhez az emberhez órát lehetne igazítani! Úgy csinálja a húzódkodást, mintha határidőre kellene csúcsformába lendülnie!

Ahogy befejezte a gyakorlatokat, Marcus leugrott a padlóra, csinált néhány karkörzést és nyújtógyakorlatot, majd fölépett a priccsre, hogy madárfogással újra elérhesse a födémgerendát. Újabb ötven húzódkodás következett, aztán leugrott egy szusszanásnyi pihenőre, és kezeivel a combjaira támaszkodott. A nagy sebhely, amit a kutyák elleni harcban szerzett, még mindig tarjagos szélű, mély

ároként kanyargott az arcán, de valahogy... mintha még ez is az arcához tartozott volna.

A mondás úgy tartja, hogy az ember élete az arcára van írva. Marcusét egész egyszerűen el lehetett olvasni.

– Ez még nem az igazi – mondta Marcus felegyenesedve.

Kissé még mindig elkenve beszélt, és egyértelmű volt, hogy szétromcsolt arca még sokáig zsibbadt és merev lesz.

– Azért csak csináld! – mondta Reeve. – Te is tudod, hogy jót tesz a karodnak!

– Te is látod, hogy nem tudok rendesen fogni! – morogta Marcus.

A karja még mindig nem volt rendben. Ahogy Reeve keze sem. Egyik-másik ujja még mindig érzéketlen volt.

Odakint most munkanélküli bérnyilkos lett volna.

Vannak ennél nagyobb problémáink is.

– Hamarosan már csak hat smasszerünk lesz – mondta Reeve halkán.

– Akkor az elkülönítőt is be fogják zárni – biccentett Marcus, aki most egy kézzel folytatta a húzózkodást. – Miért csökkentik a smasszerek számát?

– Jarvi valami olyasmit magyarázott, hogy pár embert besoroztak.

Marcus arca megnyúlt, s még a szokásosnál is komorabbnak látszott. Ez azon ritka alkalmak egyike volt, mikor Reeve biztosan tudta, hogy mire is gondol az exkatona.

Itt lenne az alkalom, hogy visszamenjen a frontra – erre pont őt hagyják itt rothadni!

– Campbell? – nyögött föl az erőfeszítéstől Marcus.

Reeve megvárta, hogy befejezze a gyakorlatát, és lejjön onnan. Aztán fintorogva megrázta a fejét.

– Francba! – Marcus dühösen csapta össze a kezeit. – Pedig már azt hittem, hálából, hogy majdnem sikerült kicsinálnia, végre kivi-szik innen.

Aztán gyorsan számolt.

Reeve gyorsan végigpörgette magában a fegyőrök neveit, s próbálta kitalálni, hogy ki megy és ki marad.

Jarvi, Parmenter, Oспен, Chalcross, Campbell, és az éjszakai műszakos srác. Mi is a neve? Igen... Ling.

Úgy tűnt, Marcus is épp ezen töri a fejét. Aztán vállat vont.

– Ez a pöcegödör önmagát működteti. A smasszerek csak kívülről nézik. Mi ebben a nagy üzlet?

– Egyszerű matematika, Marcus. Közülük tizenkettőt tartanak itt, hogy felvigyázza ezt a helyet, és már csak a közveszélyesek miatt is szükség van rájuk az elkülönítőben. Műszakonként két fickó kevés

lesz, hogy mindenre és mindenkire felügyeljen. Úgyhogy – tartok tőle – igazad lesz, kénytelenek lesznek bezárni az elkülönítőt, és összeereszteni velünk a gépéseket.

Marcus körülnézett, mint aki hallott valamit, majd a cellaajtóhoz ment, és fellest a fejük fölött futó függőfolyosóra.

Már nem először fordult elő, hogy olyasmit is meghallott, amit Reeve nem. Valószínűleg a háborúban vált ilyen élessé a hallása.

– Együtt a közveszélyesekkel? – grimaszolt Marcus. – Az majd biztos segít elütni az időt!

Aztán kilépett a cellából, és elkiáltotta magát:

– Jarvi főfoglár! Jött valami posta?

Reeve hátralépett, és figyelte. Ez volt az első alkalom, hogy valaha is hallotta, hogy Marcus akár egy árnyalatnyit is felemelte a hangját.

A hideg miatt sálát és kabátot viselő Niko bocsánatkérő kifejezéssel az arcán nézett le a korlát fölött.

– Ma semmi, Fenix!

Marcus egy kurta biccentéssel nyugtázta a dolgot, s egy pillanatra nagyon elveszettnek látszott. Ha bárki más üt meg ilyen hangot a főfoglárral, nem teszi zsebre, amit kap érte, de Marcusnak valahogy e tekintetben is sikerült kilépnie a börtön hierarchiájából.

Ebben a világban él, mégsem a része.

Már nem emlékezett rá, hogy ezt hol hallotta, de órá tökéletesen illett.

Merino sétált végig a folyosón. Úgy jött, mint egy tiszthelyettes, aki látni akarja, mi ez a ricsaj.

Marcus kerülte vele a szemkontaktust, Reeve pedig – jelenleg más amúgy sem lévén – kettejük testbeszédét figyelte.

Merino úgy járt, mintha az övé lett volna az egész hely, de soha nem merészkedett túl közel Marcushoz. Nem állta el az útját, vagy keresztezte azt a láthatatlan határvonalat, amit az exkatona nyitott cellaajtaja jelzett.

Marcus csöndben, leszegett fejjel, harcra készen figyelte.

Hallgatólagos megállapodás volt ez közöttük. Reeve biztos volt benne, hogy Marcus soha nem lesz Merino csicskása, ahogy abban is, hogy amennyiben békén hagyják, nem próbálja meg mások dolgába ütni az orrát.

Élni, és élni hagyni.

Fenixet egyéb dolgok foglalkoztatták. Ez azonban nem akadályozta meg a bentlakók egy részét abban, hogy úgy kezeljék, mintha valamiféle hatalommal bírna. Ami Merinót szemlátomást még mindig idegesítette.

Ámbár a tény, hogy Marcus nem tör a trónjára, és továbbra is ennek a szarkupacnak a királyaként tekinthet magára, némileg megnyugtatta.

– Valami gond van, Fenix? – kérdezte gúnyos mosollyal.

Ez az a fajta kérdés volt, ami a legcsekélyebb erőfeszítés nélkül is kirobbanthatott volna egy csúnya verekedést. Reeve karja még túlságosan fájt ahhoz, hogy szükség esetén közbeavatkozhasson, így csak azért imádkozott, hogy Marcus ne vegye fel a kesztyűt.

– Igen – dünnyögte Marcus. – Nem kapok levelet a...

Egy pillanatra félbehagyta a mondatot, majd folytatta:

– ... barátnőmtől.

Reeve rájött, hogy ez volt az első alkalom, hogy ténylegesen használta ezt a szót. Még ha a nevét nem is mondta ki. És úgy tűnt, ez az egyszerű mondat teljesen lefegyverezte a börtön koronázatlan királyát.

– A francba, ember! – csóválta meg a fejét Merino. – Tudom, milyen ez! De kell nekik némi idő, hogy feldolgozzák, az emberük börtönben van. Hidd el, írni fog! És ha mégsem... akkor el lehet felejtetni!

Most Marcuson volt a sor, hogy meghökkenjen. Zavartan pislogott párat, aztán erőtlenül bólintott.

– Igen... – dünnyögte.

Aztán visszament a cellájába, és folytatta az edzést.

Merino szeme Reeve-re villant.

– Mi van vele?

Az exbérgyilkos egy diszkrét biccentéssel jelzett Merinónak, hogy kövesse őt, és nekieredtek a folyosónak.

Hirtelen elbődült valaki, aztán dühös üvöltözés töltötte be a rabok szintjét. Úgy hangzott, mintha Seffert és Van Lees balhézna a konyhában egy rohadt rádió miatt, amit valaki összetört.

A konyha volt a legmelegebb hely a Kriptában, így ott mindig a kelleténél jóval többen lebzseltek. S ahol sok ember gyűlik össze egy helyen, előbb-utóbb az indulatok is elszabadulnak.

Reeve általában egy legyintéssel elintézte volna a dolgot, de a rádióért ő is ölni tudott volna. Ez volt az utolsó igazi kapcsolatuk a külvilággal.

– Nézd – mondta Reeve halkán –, Marcust egyedül a Sásók érdeklik. És attól, hogy idebent kell rohadnia, ahelyett, hogy odakint ölhetné őket, teljesen begazol!

– Ja – bólogatott Merino. – Szinte sajnálom. Főleg, hogy látom rajta, még mindig hűséges azokhoz a seggfejekhez, akik idejuttatták!

– Ez... azért egy kicsit bonyolultabb.

– Talán. Talán nem – mondta Merino. – De most térjünk rá az igazi problémára! Nem mintha a smaszereknek sok közük lenne hozzá, hogy mi is folyik idelent, de mit fogunk csinálni, amikor az új vendégeink megérkeznek az elkülönítóból? Mert ide a rozsdás bökött, hogy össze akarják ereszteni velünk azokat a szemétládákat!

– Azt hiszem, ez csak rajtad múlik, Dan!

– Tudod te, miféle alakok vannak a közveszélyesek közt?

Reeve megpróbált visszaemlékezni. Eddig nem tűnt fontosnak, hogy tudja, miféle perverz és elmebeteg alakok vannak az elkülönítőben, mert mindenki úgy gondolta, hogy sohasem kerülnek majd kapcsolatba velük. Azt a kevés, amit tudtak róluk, javarészt az örök elejtett megjegyzéseiből és a Kriptában keringő pletykákból tudták.

Egyedül annyi bizonyos, hogy mindegyikük esetében jó okuk volt rá az öröknek, hogy a többiektől elkülönítve tartsák őket.

– Hát... először is, ott van Ruskin. Az a fickó, aki postásokat darabolt fel és evett meg – próbálta felidézni a régi újságfőcímekeket Reeve. – Akkor ott van Beresford és Tasman, a sorozatos nemi erőszakot elkövetők, aztán az a fickó, aki bedilizett az automatától a tolleni szupermarketben... a gyújtogató, akit évekig nem sikerült elfogni... Ja, hát ebből a társaságból kiválogatni a normálisabbját, az kemény meló lesz! Már ha tényleg össze akarják őket ereszteni velünk...

– Ez nem fog megtörténni – jelentette ki Merino. – Vagy ha mégis, akkor nem lesz olyan a helyzet, hogy pár óránál tovább tartson.

– Kicsit válogatósak vagyunk, nem?

– Ezzel egyedül mi kockáztatunk itt, haver! – mondta Merino. – Nem a többiek, és nem is a smaszerek. Ha a pszichók a végén minden második bentlakót kinyírnak, azzal is csak az örök járnak jól!

Tény, hogy ez nem olyasmi volt, ami ellen bármelyik emberjogi aktivista szót emelt volna, de Reeve abban sem volt biztos, hogy akad még belőlük egyáltalán a falakon túl.

– Nem gondolod, hogy már megtették volna, ha megtehetik?

– Nem rabokat és smaszereket szoktak bezupálni! A frontra katonákat küldenek!

– Ja, de mondjuk Campbell majd beledöglük, hogy odakint harcolhasson!

– De mások nem! – bökte Merino mellkason Reeve-et.

Mintha csak azt jelezte volna ezzel, hogy a keze helyett akár kést is használhatott volna, ha éppen ahhoz van kedve.

– Te vagy az egyetlen, aki haverkodik Jarvival, úgyhogy szerintem menj, és kérdezd meg őt! Én meg csekkolom, hogy a többiek felkészültek-e egy kis pszichoellenes önvédelmi gyakorlatra!

Merino zsebre vágta a kezét, és fütyörészve tűnt el a konyhában. Valószínűleg, hogy ellenőrizze a pengéket és egyéb háztartási eszközöket, amik – ha a pszichiátriai szárnyon fogva tartottakat valóban összeeresztik velük – még jól jöhetnek.

Reeve évek óta először érezte fenyegetettnek magát. Nem a Krip-ta volt a legfelkapottabb üdülőhely Serán, de ha egyszer a helyzet mégiscsak a legpocsékabb forgatókönyv szerint alakul, akkor idebent sokkal biztonságosabb lesz, mint odakint.

Most megint minden megváltozni készült. Körülnézett, hátha Jarvi visszatért a galériára, de csak Campbellt látta odafent, aki úgy festett, mint egy szellem Chalcross mellett.

A két ór unottan diskurált valami üzletről, és Campbell azt bizonygatta, hogy megérné nyélbe ütni.

Szégyen, hogy a smaszerek így lenézik Marcust! Pedig közel-távol ő volt az egyetlen, akinek konkrét ötletei voltak arra nézve, hogyan is élje túl a Kriptát!

Campbell kifejezéstelen arccal nézett a földszintre. Nem úgy tűnt, mint aki lélekben is itt van. Reeve régen úgy gondolt rá, mint egy szerencsétlen flótásra, akinek meghalt a fia. De ez még azelőtt volt, hogy Campbell vérebeket uszított rájuk, és kis híján széttépette őket.

A karja soha többé nem lesz már ugyanolyan a kutyatámadás után, és egy jókora darab hús hiányzott a felkarjából.

És lehet, hogy régen még sajnálta is egy kicsit a smaszert, de most már azt nem értette, hogy ennek a rohadéknak miért volt jó.

Jó, persze, elveszteni az ember egyetlen gyermekét kurvára nehéz lehetett. Nagyon sok embernek egyáltalán nem is lehet gyereke, másoknak meg... Szóval, nem kóser, hogy az ember a saját gyerekét temesse! Utána már nincs sok értelme az életének.

Pedig Campbell alapján véve még csak nem is volt rossz ember. Vicces, hogy Marcus elfogadta, hogy a félelem, s végül a gyász készítette Campbellt, hogy rajta töltse ki a dühét.

Nem szadistának tartotta, hanem kétségbeesettnek.

Nem mintha a megértés változtatott volna bármit is a történeten. Neki attól még mindig ott marad az a forradás az arcán, ami élete végéig emlékezteti majd, hogy a kétségbeesett emberek néha ugyanolyan kegyetlenek tudnak lenni, mint a szadisták.

– Hé, Marcus! – kukucskált be az exkatona cellájába.

Marcus épp felüléseket csinált a padlón, s a csizmás lábai fent voltak a priccsen. Reeve megvárta, hogy befejezze, ami pokoli sokáig tartott.

– Végeztél? Csak azért kérdem, mert itt lenne az ideje egy kis lapátolásnak! Lehet, hogy hamarosan – inkább előbb, mint utóbb –

szükségünk lesz az alagútra! Főleg, ha tényleg meg kell osztoznunk az emeleten a pszichókkal!

Marcus feltápászkodott, felkapta a zubbonyát, és elindult Reeve után a kazánházba.

– És mi van, ha nem is lesznek olyan rémesek? – kérdezte. – Lehet, hogy csupa toleráns kiscserkész!

– Ez nem vicces! Ezek tényleg veszélyes alakok!

– A nemi erőszakot elkövetőkkel rendben leszünk. Idebent amúgy sincs sok esélyük a hölgyeknél.

– Szükség esetén szerintem ők se válogatósak... Megvan még a pengéd?

– Igen – dörmögte Marcus. – És utálok, amikor így a fejük tetejére állnak a dolgok!

– Húha! Ilyen élénknek már jó ideje nem láttalak! – grimaszolt Reeve. – Motivációs terápiára jársz, haver?

– Minél hamarabb befejezzük ezt az alagutat, annál hamarabb sikerül kijutnom, és kinyírnom a Sáskákat! Ez motivál!

– Meg gondolom, a *cherchez le femme*! Neve is van a csajnak?

– Igen.

– Anyja, ugye?

Marcus lassított, s ahogy fenyegetően megfordult, szinte megfagyott körülötte a levegő.

– Nem szeretném látni, hogy bárki ezt a nevet firkálja fel a budi falára bármiféle érdekes megjegyzés kíséretében! – mondta halkán.

– Nyilván nem te leszel az, aki ezzel fogja telekürtölni a börtönt, mert te az a fajta vagy, aki tud titkot tartani. Ugye?

– Természetesen.

Marcus ismét gyorsított a léptein.

– Azt ugye tudod, hogy legalább egy évig fog tartani, míg megásuk az alagutat a falak alatt?

– Van időm – vont a vállát Marcus.

– És hogy szólítod? Anyjának?

– Főhadnagynak.

– Ó... értem.

– Nem hiszem – csóválta meg a fejét, aztán, ahogy ráfordultak a kazánház előtti folyosóra, elhallgatott.

Úgy tűnt, Marcus nem érti, hogy ez a csomó ember, akik itt ragadtak a börtönben, s akiknek minden rokonuk és barátjuk meghalt – vagy igyekeztek mihamarabb elfelejteni őket –, miért is találják éppen az ő személyes szappanoperáját annyira érdekesnek.

– Azt mondtam, minimum egy év!

– Az előbb is értettem. Csakhogy akkor nekünk gyorsabban kell ásniuk, mint a Sáskáknak.

A kazánház padlójába vágott lyukból csendes kaparászás hallatszott. Edouain egy ócska zsákot vonszolt a földön, és elkezdte a tartalmát belepakolni a vödrökbe.

– Azt, ugye, tudjátok, hogy bármikor beleütközhetünk a gránitfalba? – mondta Marcus, majd letérdelt, és bedugta a fejét a lyukba. – Ha egy sekély aknával folytatjuk az ásást, akkor nem jutunk a falak alá. Először lefelé kell ásni. És közben nagyon kell vigyáznunk az idelent futó vezetékekre, ami miatt mégis jobb lenne nem túl mélyre ásni. Viszont akkor tényleg nem jutunk ki a falak alatt.

– Ha nem tudsz jobbat, akkor ez van – vont a vállát Edouain. – Kussolunk és ásunk!

Marcus szétvetett lábakkal, csípőre tett kezekkel állt, és rezzenéstelen tekintettel, meredten bámulta Edouaint. Reeve már kezdett aggodni, hogy ez talán órákig fog tartani.

– Mi lenne, ha pihennél egy kicsit? – vetette föl Reeve. – Hagyd, hogy Marcus is melózzon egy kicsit!

– Felőlem... – vont a föl a szemöldökét Edouain. – Akkor szóljatok Vance-nek, hogy itt a váltás!

Végül Vance is kikecmergett a lyukból. Egy apró, vakolókanálból kialakított kaparó volt nála, amivel valóban örökké tart majd a munka. Ott, ahol puha volt a talaj, sokkal jobban – és feltűnésmentesebben – lehetett használni, mint a lapátot vagy az ásót, de akkor is nagyon lassú volt vele a munka.

Átadta Marcusnak a kaparót, és nagy nyögések közepette kikászálódott az üregből.

– Azt hiszem, megtaláltam! – mondta. – Nem tudom megmondani, hogy milyen nagy, de olyan merev műanyag, amit burkolóelemnek szoktak használni.

Marcus a Sáskák elleni háborúban egy csomó olyan dolog szakértőjévé vált, ami most hasznukra lehetett. Ezek közül az egyik épp a biztonságtechnika volt.

– Megvizsgálom – mondta. – Ha olyan elegyről van szó, amire gondolok, akkor kénytelenek leszünk összetörni, hogy tovább tudjunk ásni. És ehhez nem egy vágószerszámra, hanem egy kalapácsra lesz szükségünk. Egyébként hol terveztétek, hogy kijutunk a falak alól?

Edouain kivett egy összehajtogatott, rongyos papírdarabot a hátó zsebéből, és kihajtogatta.

– Itt – bökött a pecsétetes térkép egyik pontjára. – Innen körülbelül hétszáz méterre. Kell ott lennie egy lezárt szervizalagútnak. Vagy legalábbis akkortájt, mikor megkaptam az eligazítást, még volt ott egy.

– Mit értesz azon, hogy megkaptad az eligazítást? Mikor?

– Még az Inga Háborúk alatt. Egy jó szabotőrnek ezernyi ilyen apróságot kell észben tartania. Anno a villamosenergia-szolgáltatók kilométerenként legalább egy ilyen lejárót terveztek a város alatti szervizalagutakhoz.

Marcus az övébe akasztotta a kaparót, majd belógatta a lábait a lyukba, és leereszkedett. Reeve hallotta, ahogy lassan lecsúszik a görbe alagúton. Nem volt belmagasság, hogy felálljon, és még meg is kellett fordulnia, hogy fejfel előre haladhasson – hason vagy az oldalán –, miközben ás.

Ez nem klausztofóbiásoknak való meló volt, és egy ilyen magas, széles vállú embernek sem igazán ideális. De az ilyen apróságok nem riasztották vissza az exkatonát.

Reeve közben azon töprengett, hogy a pokolba fogják kihúzni, ha esetleg beszorul.

Néhány perc elteltével olyan meleg lesz odalent, mint egy gőzfürdőben, a munka még ebben a fagyos időben is izzasztó, és valós veszélyt jelentett a kiszáradás.

Erre egyedül a rövid, szakaszos munka és a sűrű váltások jelentettek megoldást.

– Még mindig azt gondoljátok, hogy kívül nagyobb biztonságban leszünk, mint belül? – kérdezte Vance, és tenyerével törölte meg az arcát.

– Ha megnyitják a pszichoszárnyat, akkor biztosan! – mondta Reeve, majd bedugta a fejét a lyukba. – Még tíz perc, Marcus, aztán csere, oké?

Válasz gyanánt valami morgást kapott, ami éppenséggel lehetett beleegyezés is.

Letelepedett hát az alagút szája mellé, hogy onnan tartsa szemmel az öreg, ón számlapú órát a szemközti falon. Nyolc... kilenc... tíz... tizenegy perc telt el, s a lyukból még mindig nyugodt kaparászás hallatszott.

– Hé, Marcus! – szólt le Reeve. – Idő van!

– Találtam valamit – mondta Fenix.

Ez pár perccel azelőtt volt, hogy az ásás zajai elhallgattak volna és felváltotta valami nyálkás, szöszmötölő hang. Marcus lassan, zihálva préselte ki sáros és izzadt felsőtestét a gödörből, s még a szokásosnál is dühösebbnek tűnt.

– Mi van? – kérdezte Edouain, miközben Fenix karba font kézzel telepedett le a lyuk peremére.

– Megtaláltam a vezetékeket... – morogta.

– Akkor most már nekiállhatunk kibővíteni az alagutat! Ez simábban ment, mint gondoltam!

– Ezt azért talán okosabb lenne átgondolni. Milyen léptékben gondolkodtatok?

– Két és fél méteres belmagasság – vontta meg a vállát Edouain.

– Az a szabvány.

Marcus megtörölte a homlokát, aztán fölállt, és nyögve kihúzta magát.

– Szerintem egy ennél kisebb tökéletesen megteszi. Megfigyeltem, merre haladnak a vezetékek és csövek, valamint hogy milyen a kőzet... Jó, ha egy egyméterest ki fogunk tudni ásni, és hason csúszva végig tudunk kúszni rajta, mint a barlangászok. De a sétát már is el lehet felejteni!

– Oké! – biccentett Edouain, és a szeme se rebtent. – Szerintem menni fog! Egyéb jó tanács a biztonsági szakértőnktől?

– Hm... meséltem már arról, hogyan jutottak be a Sáskáék Ephyra belvárosába?

A KRIPTA, AZ ÓRÖK PIHENŐJE

– Bassza meg! – morogta Campbell, miközben a fatüzelésű kályha előtt guggolt a személyzeti irodán.

Kinyitotta az üvegbetétes fémajtót, és bedobott valamit, amitől a lángok hirtelen életre keltek, és magasan csaptak ki a nyíláson.

– Bassza meg! – ismételte meg dühösen.

A lángok újra és újra feléje kaptak, miközben Campbell meredten bámulta őket.

Niko, aki teljesen elveszett a Jacintóból jövő szűkös készletek fuvarlevelei és a papírmunka dossziéhalmai közt, s amúgy is egy telefonhívást várt az Egészségügyi Minisztériumból, csak fél füllel hallgatta a deres börtönőr acsargását.

– Ki bassza meg? – kérdezte, de a másik csak legyintett, hogy nem érdekes.

Az utóbbi időben Niko nem szívta Campbell véréét. Egy olyan világban, ahol mindenki gyászolt valakit, a vén csataló még az átlagnál is rosszabbul kezelte a fia halálát.

Alig beszélt, és akkor is csak úgy sütött belőle a harag.

Régen gúnyos, izgága fickó volt, de azóta, hogy ráuszította Marcus Fenixre a kutyákat, nagyon megváltozott. És most csak ez számított.

Számított, hogy az örök egy részét besorozzák a hadseregbe, de a többiektől eltérően attól tartott, hogy őt esetleg a korára való tekintettel nem akarják bezupálni. S amikor kiderült, hogy valóban nem hívták be, kifejezetten csalódottnak tűnt.

Niko nem tudta eldönteni, hogy csak a korára voltak tekintettel, vagy Prescott kezét sejtethi a dologban, aki megígérte, hogy mindenkit példásan megbüntet, aki kezét mer emelni Marcus Fenixre.

– Mivel tüzelsz?

– Papírral. Átkozottul átfagytam!

– Igen, de tudod, nem kapcsolhatjuk még be a fűtést. Úgyhogy, ha lehet, ne egyszerre dobáld rá az összes éghető hulladékot a tűzre, rendben?

Campbell folytatta a rendrakást az irodában, Niko pedig visszatért a papírmunkához.

Fogalma sem volt, hogy mely foglyokat lett volna biztonságos kiköltöztetni az ön- és közveszélyesek közül, s épp ezért várta olyan türelmetlenül, hogy a pszichiáter visszahívja. Útmutatásra és orvosi szakvéleményre volt szüksége, hogy ki a legveszélyesebb – nem mintha bármelyik pszichodokinak lett volna bármiféle elképzelése, hogy miféle alakok is csücsülnek a Kriptában.

A telefon azonban még mindig hallgatott.

Azok például, akiknek gyógyszeres kezelésre lett volna szükségük, vajon mikor kapták meg utoljára a tablettáikat?

Már az idejét se tudta. Igazság szerint már évek óta szinte semmilyen gyógyszerutánpótlást nem kaptak.

– Tulajdonképpen simán be is sorozhatnák őket! – vicsorodott el Campbell. – De nem teszik, mert a kis édesek nem kaptak semmiféle katonai kiképzést! A cellájukban egy lavórban kell mosdaniuk. Rohadt egy élet, mi? Csakhogy ezek a mocskok olyan bűnöket követtek el, amiért meg kellene halniuk! És ehelyett mit csinálunk? Időt és energiát pazarolunk rájuk, etetjük és ruházzuk őket, pedig sokkal egyszerűbb lenne agyonlőni mindegyiket!

– Nem kaptak kiképzést – biccentett Niko. – És amikor elítélték őket, nem volt hadiállapot. Nem sok hasznukat vennék a fronton.

– Az én gyomrom akkor is felfordul ettől az eperhab moráltól, amivel ezeket a dolgokat kezeljük! Még mindig úgy teszünk, mintha szép és normális hely lenne a világ, amit törvények és rendeletek szabályoznak. Törvények... lófaszt!

– A baj csak az, hogy minél jobban megpiszkáljuk ezeket a dolgokat, mi magunk is annál kevésbé viselkedünk civilizált emberhez méltón – vonta meg a vállát Niko.

– Ezt a baromságot meg honnan szedted?

Niko maga sem tudta biztosan, de az elméje hátsó részében volt ez a halk, alig hallható hang, ami azt súgta, hogy bizonyos szabályokat nem hagyhatnak veszni, még akkor sem, ha teljesen értelmetlennek tűnnek, mert tudta, hogy már csak ennyi maradt a régi civilizációból. És ha ezeket is sutba dobják, a világot elnyeli a káosz és anarchiába süllyed.

Még a hajótörötteknek is megvoltak a maguk szabályai.

Campbell dühösen fújtatva járkált föl-alá az irodában, felemelt egy kazal papírt, és egy piszkosfehér, szebb napokat is látott rongydarabbal törölgette le alattuk az asztalt.

Felemelte Niko félig teli kávéscsészéjét, amiben egy kanál pihent, az alatt is letörölte az asztalt, majd visszatette a poharak nyomától gyűrűkben foltos íróasztalra. A kanál finoman csilingelt, mikor a porcelánhoz koccant.

Amikor elindult, a kanál újra megcsendült. Niko először arra gondolt, hogy egyetlen a padló, de a csilingelés akkor is folytatódott, mikor Campbell már állt.

Niko a kanalat figyelte, ami még vagy tizenöt másodpercig rezgett. Aztán fokozatosan elhalt a hang.

– Sáskák... – mondta halkán.

Campbell néhány pillanatig meredten bámulta a csészét.

Milyen erővel kell ásniuk, ha így meg tudnak rázni egy gránit alapú épületet?

– Be kellene zárunk ezt a helyet!

Mindenki ezt mondta, és újra meg újra azt kérdezte, hogy lehet az, hogy egy kormány, ami mindent megtehet és meg is tesz, hogy megállítsa a Sáska-fenyegetést, miért pont egy maroknyi elitelttel tenne kivételt. Niko szerint az egyetlen helyes következtetés valószínűleg az volt, hogy ha az ember szélnek ereszti a törvényeket és szabályokat, akkor már nincs olyan, hogy civilizáció, és nincs is értelme miért túlélni.

Azt mondták, hogy lassan az egész világ megy a levesbe, de ha lassacskán mindent elborít is a korrupció, az ember még akkor is látja, hogy hol van az a határ, amit nem szabad átlépni. Legalábbis Prescottt mindenképpen látja.

– Majd akkor csukjuk be a boltot, ha parancsot kapunk rá – mondta Niko, és ellenőrizte az óráját.

Ha az agyturkász nem szól vissza egy órán belül, akkor Parmen-
terre kell hagynia a hívást, aki akkor sem tudna egy üzenetet pon-
tosan átvenni, ha az élete múlna rajta.

– Addig is tesszük a dolgunkat. Ma még várható egy utánpótlás-
szállítmány, amiben remélhetőleg húskonzerv is lesz.

– Remek! Lőszert nem küldenek?

– Hát, nem hiszem.

Akadtt ugyan egypár ócska karabélyuk és négy doboz lőszerük,
de ezen felül minden börtönőrnek csak egy oldalfegyvere volt, ami-
hez nem jutott több egy tartalék tárnál. Ez ideig legfeljebb galamb-
lövészetre kellett, hogy használják, de ki tudja, mit hoz a holnap.

*Sose fogunk lőszert kapni! Viszont ígérték tejport. Amitől jobb,
ha távol tartjuk Ospent.*

– Tudod, mit? Én magam fogom kipakolni, amit hoznak, és egye-
nesen Merinónak adom! Ez az egyetlen módja annak, hogy ez a
nyamvadt szállítmány a foglyokhoz is eljusson!

– Miért olyan fontos ez neked, ha úgylis azt gondolod róluk, hogy
mind csupa söpredék? – horkant föl Campbell.

– Azért, mert a munkámhoz tartozik, hogy emberként bánjak ve-
lük. És az, amikor az ember olyasmit tesz, amit ugyan nem akar,
de mégis megteszi, mert így helyes... na, ezt hívják kibaszottul fel-
nőtt viselkedésnek! Értve vagyok?

Bárcsak ne ilyen keményen fogalmaztam volna! – gondolta Ni-
ko, de aztán eszébe jutott, hogy mi is történt Marcusszal. Az exka-
tona ugyan épp nem söprögetés közben próbálta kivárni a bünteté-
se végét, de nem is volt még teljesen a régi önmaga. Az a fickó olyan
megszállott lett, hogy arról sem akar tudomást venni, ami körülöt-
te történik. És mintha tudott volna valamit, amit rajta kívül senki,
és csak a megfelelő parancsra várt volna.

– Azok a rohadékok odalent vajon mire készülnek? – kérdezte
Campbell. – Túl nagy a csend.

– Reménykedj benne, hogy csak szökni próbálnak!

Úgy tűnt, hogy Campbell talált még valami hulladék papírt, amit
elégethet. Ez egy pillanatra még Niko figyelmét is elterelte a telefon-
ról, és gyorsan ellenőrizte, hogy akad-e valamelyik papíron annyi
hely, hogy írhasson rá pár sort. Azonban úgy tűnt, hogy a papírok
sűrűn teleírt formanyomtatványok. Esetleg olyan levelek, amit Camp-
bell a fiától kapott.

S bár fogalma sem volt, hogy egy gyászoló apa vajon miért éget-
né el a fia leveleit, nem akart rákérdezni. Ahogy arra sem, hogy va-
jon miért éppen itt égetné el őket, és nem odahaza.

– Akár be is zúzathatnád azokat a lapokat! – mondta Niko óvatosan.

– Inkább nem! – lökte az utolsó lapokat is Campbell a tűzre. – Inkább csak elégetem. A hamut pedig szétszórjuk a kertben.

Aztán, ahogy megcsörrent a telefon, egy pillanat alatt elfeledkeztek az újrahasznosítás módozatairól. Ha nem az egészségügyi központ, akkor biztosan az igazságügyiektől hívják őket. Akárhogy is, nem számíthatnak valami felemelő beszélgetésre.

– Itt a Hesketh Büntetés-végrehajtó Intézet! Jarvi főfoglár beszél!

– Itt dr. Wilsen! Ön kérte, hogy becsüljük föl a pszichológiailag instabil foglyok veszélyességi faktorát?

Niko gyorsan maga elé húzott egy formanyomtatványt, és egy ceruzával kezdett jegyzetelni a szélére.

– Pontosan! Muszáj tudnom, ki jelenti az igazi kockázatot, ha úgy döntök, hogy összezárom őket a többi fogollyal! Feleannyi örrel dolgozunk csupán, mint korábban, és ha problémák adódnak, nem biztos, hogy mindenhol ott tudunk lenni.

– Engem úgy tájékoztattak, hogy ezek a foglyok nem kapnak rendszeres gyógyszeres kezelést – mondta az orvos. – Ennek tükrében az igazán nagy veszélyt Ruskin jelenti, aki skizofréniás. De arra időközben nyilván önök is rájöttek, hogy milyen, ha nem kapja meg a tablettáit.

– Nekem csak információra van szükségem, hogy ki tudjam üríteni és le tudjam zárni azt a szárnyat, ahol eddig ezek a rabok voltak.

– Nincs garancia, hogy nem fognak ön- és közveszélyesen viselkedni.

– Nem hiszem, hogy bármelyikük családja beperelne bennünket, ha történik valami! – fintorgott Niko.

– Rendben. Akkor legalább Ruskint próbálja meg elzárva tartani! Lehetőleg egész nap! Ami a többieket illeti... a gyújtogatón érdemes lesz rajta tartani a szemüket, a többiek pedig elsősorban inkább önmagukra jelentenek veszélyt.

Ez lenne a hivatalos szakvélemény? És erre vártam órákig? Vajon észrevenné valaki is, ha minden foglyot agyonlőnénk? Törődne vele bárki? Érdekelne egyáltalán valakit? Na, nem mintha elég lőszerünk lenne hozzá. Ha tudnák... A fenébe is, évekket ezelőtt kicsúszott a kezünkől ennek a helynek az irányítása!

– Pazar! – mondta Niko. – Köszönöm, doktor!

Letette a telefont, s rezignáltan úgy döntött, hogy hagyja Merinót eltakarítani a mocskot.

– Szóval? – vont a szemöldökét Campbell.

– Tiszta időpocsékolás volt! Gyere, menjünk, készítsük föl Rus-
kint az átszállításra!

Mindketten tudták, hogy ehhez bilincs és gumibot is kell majd. Már az is éppen nehéz volt, amikor minden nap átkísérték a zuhanyozóba, mert ehhez az egész főfolyosót le kellett zárni, nehogy hozzáférhessen a köztörvényesekhez, és az öröknek mindennap személyesen kellett elkísérniük.

Hát erre most nem lesz lehetőség.

– Lássunk neki!

– Mármint hogy te meg én?

– Igen. Te meg én.

Campbell bezárta a kályha ajtaját, aztán fölvette és az övébe tűzte a karhatalmi botját.

– Akkor itt a legfőbb ideje a takarodónak, és hogy Parmenter ki-
eressze a kutyákat!

Az elkülönítő szárny, ahol a mentálisan instabil foglyokat tartot-
ták, a főfolyosóhoz képest egészen kellemes helynek számított. Leg-
alábbis nyáron.

A cellák sötétek voltak, de legalább hűvösek és csendesek. Niko
nemegyszer eltűnődött rajta, vajon hogy érezné magát, ha ide lenne
beosztva, és általában arra jutott, hogy jobban viselné, mint hogy
a főfolyosón éljen, mint egy kirakati bábu.

– Hé, smasszer! – üvöltött valaki a folyosóról.

A hang alapján Beresford volt.

– Jarvi, maga az? Tele van vízzel a kikúrt cellám! Az istenit! Meg-
fagyok!

– Miféle vízzel? – kérdezte Niko, aztán intett Campbellnek, hogy
maradjon le. – Hol?

– A padlón! A kövek közül jön föl!

Niko előhúzta a gumibotját, és a csuklójára hurkolta a bőrszíjat.
Az elmúlt pár évben semmiféle baj nem volt Beresforddal, ennek el-
lenére nem bízott a bentlakóban. Odasétált a cellájához, és intett a
fogolynak, hogy hátráljon a falig.

Úgy tűnt – ami a vizet illeti –, igaza volt. A padlón jókora tócsa
csillogott.

Először az jutott eszébe, hogy talán a vécé, esetleg a zuhany vala-
melyik csöve repedhetett meg, de a falon futó könyökcsövek csont-
száraznak tűntek.

– Néha apró buborékokat is látok – magyarázta Beresford. – Lent-
ről jönnek.

– Nem hiszem, hogy csőtörés van, vagy hogy épp most tör fel egy
forrás! – csóválta meg a fejét Niko.

- Hát akkor? Akkor honnan jön?
- Mivel úgyis felköltöztök, nem kell emiatt aggódnod!
- Valószínűleg kondenzvíz – jegyezte meg Campbell.
- Nem. Ez a padlóból szivárog fel – mondta Niko. – És ne is javasold, hogy hívjuk a szerelőket!

Nem először történt, hogy egy egész szárnyat le kellett zárni a tönkrement elektromos rendszer vagy valamilyen szerkezeti sérülés miatt.

Ez nem régóta szivároghat.

- Hé! – bődült el Campbell. – Kinek a cellájában van még víz?
- Az enyémben, uram! A csap alatt volt egy kevés ma reggel.

Ez a hang alapján Slupinski volt. Az ő cellája ugyanazon az oldalon volt, mint Beresfordé.

- A nyakamat rá, hogy ezek a rohadt Sáskák! – morogta Campbell.
- Ásás közben biztosan átjutottak a vízzáró rétegen.

– Ne engedjék be őket! – nyöszörgött Ruskin. – Könyörgök, ne engedjék be őket ide!

– Semmi gond – próbálta megnyugtatni Niko, aki még sajnálta volna is a fickót, ha nem tudja, miért van idebenn. – Kulcsuk nincs, úgyhogy látogatói engedélyt kell, hogy kérjenek.

Ruskin masszív, pocakosodó ötvenes volt, ősszel csíkozott sötét, göndör hajjal, akit bárki szakácsnak nézett volna. Niko azonban tudta, hogy tanárként dolgozott, ahogy azt is, hogy bár nincs a homlokára tetoválva, hogy örült, postásevő kannibál, azért nem ok nélkül van idebenn.

A fickót egyedül az érdekelte, hogy hagyják békén.

– Becsszó? – kérdezte Ruskin.

– Gyerünk, Ruskin! – lépett Niko a nyitott ajtó elé, és megcsörgette a bilincseket.

Eddig még sose volt problémájuk Ruskinnal, akit általában halálra rémített minden váratlan zaj, ennek ellenére ezzel az emberrel szemben esze ágában sem volt óvatlanul viselkedni.

– Átszállítunk!

– Hová? – lépett hátra Ruskin.

– Egy szép, száraz helyre – nézett Campbell Niko válla fölött a fogolyra. – Víz szivárog föl, úgyhogy ki kell vinnünk innen. De ne aggódj, az új cellád is nagyon takaros lesz!

Ruskin úgy loholt körbe a cellájában, mint egy szagot fogott patkány, aztán megállt, és engedelmesen nyújtotta előre a kezét, hogy megbilincseljék. A lehelete ezüstösen párállott.

– Nem akarom, hogy dörömböljenek az ajtómon! Megígérik, hogy nem fognak zavarni?

– Becsszó, nem lesznek látogatóid! – mondta Niko, miután becsukta maguk mögött az ajtót. – Na, add a mancsod, cimbora!

Ahogy megszólaltak a szirénák, a kutyák is rákezdték. Az elkülönítő hangszigetelt falain kívül a kutyák őrzője teljes erővel csapott le Ruskinra. Niko jobbról, Campbell balról fogta közre, aztán megálltak az ajtó előtt, és vártak.

– Három... kettő... egy... takarodó! – közölte a hírközlő rendszer géphangja.

A kutyákat már alig lehetett visszafogni. Niko egy kicsit örült is, hogy Marcus megölt pár dögöt, mert ettől a kutyák egy kicsit kevésbé tűntek mumusnak. Parmenter aggódott is, hogy most, miután Marcus bebizonyította, a kedveskéi nem megölhetetlenek, újabb kutyákat fog elveszíteni. Úgyhogy most már az egész falkát szabadon eresztette.

Ennyi felbőszült kutyával még egy képzett katona sem tudna fegyver nélkül végezni, bár Parmenter erre nem vett volna mérget. Nagyon úgy tűnt, hogy Marcustól a szar is beléfagyott.

– A kutyák? – kapcsolta be Niko a rádióját.

– Minden tiszta – mondta Parmenter.

Campbell kinyitotta az ajtót, és a két ór beterelte Ruskint a folyosóra. Niko tudta, hogy könnyebb dolguk lenne, ha lámpaoltás után vinnék át a foglyot, és nem kellene a többi bentlakó gyűlölködő pillantásától kísérve vonulniuk a folyosón.

A főfolyosón távolságtartó, hideg csönd fogadta őket. Se gúnyolódás, se üvöltözés, csak rideg pillantások és csönd.

Niko tökéletesen megértette az okát. Tény, hogy idebent csupa gyilkos volt, de még ezek között az emberek között is volt egyfajta hierarchia. És valahol igazuk is volt a köztörvényeseknek. Maga Niko sem tudta elképzelni, milyen lesz, amikor két órnek kell felügyelni a foglyokat, akik között most már ott voltak az ön- és közveszélyesek is. Talán az egyetlen megoldás az lesz, ha megfelelően ütemezik a takarodót, a kutyák kieresztését és a veszélyes elemek zuhanóba kísérését.

Látta, hogy Merino csendben figyel, viszont néhány cellával odébb Marcus mintha észre sem vette volna, mi történik a folyosón. Az exkatona a lábait a priccsen nyugtatva épp felüléseket végzett, mintha csak egy elkövetkezendő ütközetre akart volna felkészülni. Reeve azt mondta neki, hogy ez mind ártalmatlan testedzés, és nem kell emiatt aggódnia. Ruskin sem állt meg, hogy megbámulja Marcust, de azért megeresztett felé egy rémült pillantást.

– Semmi gond, Ruskin! – taszigálta végig a folyosón Niko a foglyot, aztán kinyitott egy cellát, és beterelte. – Egy perc, és hozok párnat meg takarót is, rendben?

– Zárja be! – nézett rá rémulten Ruskin. – Kérem!

Szerencsétlen nyomorult!

Niko gyorsan becsukta és kulcsra zárta az ajtót, hogy Ruskin láthassa, senki sem férhet hozzá. Néha kifejezetten büntudatot érzett, amiért együtt érez egyik-másik rabbal, de a maga részéről nem az elkövetett büntett, hanem az alapján ítélte meg őket, hogyan viszonyulnak őhozzá. Lehetetlen volt nem gondolni az elkövetett bűntettre, ugyanakkor már nem volt semmi, ami táplálta volna a haragját. Legalábbis nem Ruskinnal szemben.

A gyerekmolesztálók persze más lapra tartoztak. Egy olyanra nem lehetett úgy nézni, hogy ne jutott volna eszébe, mit is művelt az illető odakint. De az, ami igazán két lábbal a földön tartotta, hogy ezek idebent soha nem bánták meg azt, amit tettek, és ugyanolyan rava-szak és manipulatívák voltak, mint odakint. Ez a társaság volt minden idők legundorítóbb, leggusztustalanabb söpredéke. Ezek közül egy kannibál nem is nagyon tűnt ki.

Campbell megállt egy pillanatra, szemügyre vette a cellákat, aztán a galériát. Idelentről ez a hely olyannak tűnt, mint egy hatalmas amfiteátrum. Niko akaratlanul is megcsóválta a fejét. Ez mostantól kezdve már mindig így lesz: két börtönőr, körülöttük pedig csupa olyan ember, akiknek immár nincs vesztenivalójuk. Körülöttük pedig egy ostromlott világ, amitől csak ezek a falak választják el őket.

Valahol a folyosón túl megint felugattak a kutyák. Lassan úgy tűnt, hogy ez a hang a mindennapok szerves része.

– Menjünk! – mondta Campbell.

Ahogy ismét elhaladtak Marcus cellája előtt, megálltak egy pillanatra. A mosdókagyló fölött kifeszített spárgán ruhadarabok száradtak takaros rendben.

Hiába, a katonai fegyelem!

– Szóval, végül mégiscsak hajlandó volt írni – mondta Niko.

Néhány héttel ezelőtt Reeve egy levelet csúsztatott oda neki, amit Marcus írt. Niko azóta nem beszélt az exkatonával, hogy legutoljára – az elnök kérésére – ellenőrizte Marcust.

– Köszönöm a papírt! – mondta Marcus két felülés között.

A Kripta nem holmi királyság volt, Niko pedig nem király, csupán rangidős smasszer, és az is csak azért, mert senki más nem volt hajlandó elvállalni ezt a munkát. De idelent mégis ő állt legközelebb egy istenhez, és egy istennek mindenféle eszközök a rendelkezésére állnak.

Ha akarta, jutalmazott, ha akarta, büntetett. És ez alkalommal úgy döntött, hogy él is a hatalmával.

– Mozgás, Fenix! – nyitotta ki a cellaajtót.

– Most mit csináltam?

– Kifelé!

Marcus felkelt a padlóról, és végigmérte a szemközti falnál álló Campbellt. A kezét maga mellett tartotta, és akaratlanul is ökölbe szorította. Legalábbis Niko úgy gondolta, hogy semmi szándékosság nincs ebben a gesztusban, de Marcusnál soha nem lehet tudni.

Campbell teljesen másként értékelte ezt a gesztust, és olybá tűnt, hogy a többi fogoly is. Ahogy Marcus kilépett a cellájából, hangos üvöltésben törtek ki.

– Adj nekik! – ordította valaki.

– Most hányan mentek neki?

– Seggfejek!

– Kitartás, cimbora!

Niko ugyan nem lepődött meg rajta, de ettől még nem fájt kevésbé a dolog. Persze, esze ágában sem volt megállni, s elkezdni magyarázkodni a raboknak, hogy miért viszi ki a cellából Marcust. A bentlakók szemében az exkatona hős volt, az ő emberük, az ő bajnokuk. És, bár valószínűleg bárkit megélteneztek volna, aki szembeszáll egy örrel, Marcus nemcsak egy szimbólum volt, hanem egyenesen ikon.

Valaki, akinek már nincs itt semmi keresnivalója.

Persze, valószínűleg mind úgy érezték, hogy nekik sincs itt semmi keresnivalójuk.

– Mi a fenét csinálsz? – csukta be a cellaajtót Niko után Campbell.

– Törődj a saját dolgoddal! – mondta Niko csöndesen, miközben Marcust noszogatta. – Komolyan mondom, foglalkozz a saját dolgoddal! Nekem és Fenixnek van egy kis megbeszéltnivalónk!

Campbell egy pillanatig Niko útjába állt, aztán úgy tűnt, hogy meg gondolta magát. Talán úgy gondolta, hogy Niko megpróbálja megdolgozni Marcust, és rajta keresztül préselni ki utánpótlást az elnökből. És ez ellen nem is volt semmi kifogása.

S ha közben Niko letépi Marcus fél arcát, csak annál jobb.

Gyorsan feliramodott a galériára vezető lépcsősoron, és már ment is a saját dolgára.

Niko és Marcus fölballagott az emeleti őrpihenőbe, majd a smaszter hellyel és egy bögre kávéval kínálta Fenixet.

– Én most sétálok egyet – mondta Niko, és az asztal sarkán lévő telefon felé bökött a fejével. – Úgy tíz perce van. Hívja fel a barátnőjét! Tárcsázza a nyolcast, akkor kap kimenő vonalat! És ne nagyon